

Για μια διαφορετική Ελλάδα σε μια διαφορετική Ευρώπη

ΤΗΣ ΚΑΤΕΡΙΝΑΣ ΜΠΑΤΖΕΛΗ*

Η Ευρώπη αντιμέτωπη με τη θεσμική της κρίση, τη συνεχώς μειούμενη ανταγωνιστικότητά της, τις ενδοπεριφερειακές αποκλίσεις στη συνοχή και σύγκλιση, τη συσσώρευση του δημόσιου χρέους, την απειλητικά αυξανόμενη ανεργία, οδηγείται σταδιακά σε αλλαγές των παραδοσιακών αναπτυξιακών, οικονομικών και κοινωνικών της πολιτικών.

Η σημερινή Συνθήκη της Ε.Ε που βασίζεται στο μεγαλύτερο μέρος της στη Συμφωνία του Μάαστριχτ, διαφαίνεται ότι έχει ολοκληρώσει τον κύκλο της και δεδομένων των νέων ριζικών μεταβολών στην ευρωπαϊκή και παγκόσμια οικονομία, πρέπει να επαναπροσδιορίσει τους στόχους και τη στρατηγική της, αλλά και να εμπλουτιστεί με νέες πολιτικές.

Οι εκλογές της 6^{ης} Μαΐου αποτελούν κομβικό σημείο όχι μόνο για την εσωτερική πολιτική σκηνή και για τις αποφάσεις που θα κληθούμε να λάβουμε ως χώρα, αλλά και για την ίδια την ΕΕ, όπου θα τεθούν άμεσα στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων κρίσιμες αποφάσεις για το μέλλον της ίδιας της ευρωπαϊκής οικονομίας.

Αποτελεί πλέον αδιαμφισβήτητη αλήθεια ότι η βαθιά κρίση της ελληνικής οικονομίας δεν είναι η βασική παθογένεια της ευρωπαϊκής οικονομίας, αλλά ένα σύμπτωμα με βαθύτερα αίτια τις σημαντικές οικονομικές ανισορροπίες σε ευρωπαϊκό επίπεδο και την έλλειψη ουσιαστικών και αποτελεσματικών μηχανισμών σύγκλισης, οικονομικής διακυβέρνησης και ολοκλήρωσης. Αυτό που για καιρό χαρακτήριζαν ως «ελληνικό πρόβλημα» σήμερα είναι ξεκάθαρο ότι αποτελεί μία «ευρωπαϊκή κρίση χρέους» με ολέθριες συνέπειες για τις μεγάλες ευρωπαϊκές οικονομίες και μία σημαντική ύφεση να επηρεάζει την συντριπτική πλειοψηφία των δημόσιων οικονομιών στην Ευρώπη.

Ωστόσο στην περίπτωση της Ελλάδας εξίσου αδιαμφισβήτητα το μέγεθος και η ένταση της κρίσης ξεπερνάει κάθε ευρωπαϊκό δεδομένο τόσο λόγω της έλλειψης συντονισμένης απάντησης, όσο και λόγω των βαθύτατων διαρθρωτικών αδυναμιών της ελληνικής οικονομίας.

Το σύνολο των μέτρων και των πολιτικών επιλογών για την αντιμετώπιση της κρίσης τίθενται ασφαλώς ως το βασικό διακύβευμα αυτών των εκλογών και ως το βασικό κριτήριο για την επιλογή του Έλληνα ψηφοφόρου. Επιλογή καθοριστική για το μέλλον της ελληνικής οικονομίας και της ελληνικής κοινωνίας στο σύνολό της, αλλά καθοριστική σε πολύ ευρύτερο επίπεδο και για την κατεύθυνση του όλου ευρωπαϊκού εγχειρήματος. Μία ψήφος οργής και αποκλειστικά και μόνο αντίδρασης αποτελεί ασφαλώς έκφραση και δικαίωμα του κάθε πολίτη και ακόμη περισσότερο είναι κατανοητή έως ένα βαθμό στο σημερινό πλαίσιο. Είναι όμως αρκετή και αποτελεσματική; Οδηγεί στην κατεύθυνση της αλλαγής – αν αυτός είναι ο στόχος – της βελτίωσης της μεταρρύθμισης των «κακώς κειμένων»;

Το βασικό ζητούμενο για την χώρα στην παρούσα κρίσιμη χρονική στιγμή δεν μπορεί να είναι απλά και μόνο η αντίδραση στα όσα συμβαίνουν, αλλά μία σαφής κατεύθυνση και στάση ως προς το πώς θέλουμε και πώς μπορούμε να προχωρήσουμε και να πορευθούμε στην βάση των απεριόριστων δυνατοτήτων μας που παραμένουν ανεκμετάλλετες – στον χώρο της έρευνας, του τουρισμού, της ανεργίας, της καινοτομίας επιχειρηματικότητας – αλλά και στην βάση των όσων πρέπει να μεταρρυθμίσουμε

προκειμένου να πετύχουμε την αναγέννηση μίας δυναμικής, εξωστρεφούς, ανταγωνιστικής οικονομίας και μίας κοινωνίας δίκαιης με ίσες ευκαιρίες για όλους.

Και για αυτό δεν αρκεί η ψήφος διαμαρτυρίας. Η Ελλάδα χρειάζεται μία εκπεφρασμένη ισχυρή λαϊκή βούληση που θα τάσσεται με σαφήνεια υπέρ της ευρωπαϊκής πορείας της χώρας, που έχοντας κάνει την αυτοκριτική που απαιτείται θα δηλώνει την υπεύθυνη στάση μας απέναντι στα προβλήματα και τις αδυναμίες που πρέπει να αντιμετωπιστούν, αλλά και ταυτόχρονα θα θέτει σαφή όρια και κριτήρια ως προς τον τρόπο και τις επιλογές εξόδου από την κρίση και ενίσχυσης της ανάπτυξης και επαναφοράς της αειφορίας. Μία υπεύθυνη επιλογή και στάση η οποία δε θα παρασύρεται από ισοπεδωτικά επιχειρήματα και εκκλήσεις περί απόρριψης κάθε ευρωπαϊκής λύσης και προοπτικής.

Η 7^η Μαΐου χρειάζεται να φέρει μία πολιτική ηγεσία σταθερή και υπεύθυνη ως προς το τι πρέπει να γίνει, αλλά και με ισχυρό έρεισμα στους ευρωπαίους εταίρους μας. Κι αυτό όχι μόνο για να αντιμετωπίσουμε τα «του οίκου μας» και να επιτύχουμε την πολυπόθητη ανάκαμψη, αλλά και γιατί μόνο έτσι μπορούμε να συμβάλλουμε και στην ευρωπαϊκή αλλαγή και την στροφή σε μία ευρωπαϊκή πολιτική με κύριο στόχο όχι νούμερα και στοιχεία αλλά τον πολίτη, την απασχόληση και την ανάπτυξη. Όμως για να είναι καταλυτική η συμβολή μας σε μία τέτοια αλλαγή πορείας – όσο και αν κάποιοι την ευαγγελίζονται μάταια – δεν αρκεί μόνο να την ζητάμε. Η αλλαγή αυτή και η συμβολή μας προϋποθέτει υπευθυνότητα και συνέπεια εκ των έσω για να μπορούμε να πείσουμε και να γίνουμε συνδιαμορφωτές και προς τα έξω.

Η πολιτική πρόταση του ΠΑΣΟΚ και του Προέδρου του Ευάγγελου Βενιζέλου, χωρίς να κρύβει την ουσία των προβλημάτων και των σαφώς σημαντικών προσπαθειών που ο ελληνικός λαός πρέπει να συνεχίσει να καταβάλλει, αποτελεί ένα σαφώς καθορισμένο σύνολο πολιτικών που μπορούν αφενός να οδηγήσουν στην ανάπτυξη και την έξοδο από την κρίση και αφετέρου να επηρεάσουν τους εταίρους μας στην ΕΕ υπέρ ενός διαφορετικού παραγωγικού και αναπτυξιακού μοντέλου.

Όπως και οι εκλογές στην Γαλλία, η ψήφος των Ελλήνων οφείλει να αποτελέσει ένα ισχυρό και ξεκάθαρο μήνυμα ότι είμαστε έτοιμοι να προχωρήσουμε και για αυτό απαιτούμε ουσιαστικές αλλαγές και σε ευρωπαϊκό επίπεδο. Είναι αναγκαίο να πιστέψουμε όλοι μας ότι θα είμαστε μια χώρα που όταν θα βγει από την κρίση θα είναι μια χώρα διαφορετική σε μια διαφορετική Ευρώπη. Όπου αυτό άλλωστε θα είναι και το πιο ενδιαφέρον κομμάτι στην ιστορική μας διαδρομή.

**Υποψήφιας Βουλευτή του ΠΑΣΟΚ στη Φθιώτιδα*